

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 lutego 2017 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od P. P. kwoty 58986 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 18 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, kwoty 7053,18 zł tytułem skapitalizowanych odsetek oraz kwoty 2445 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji bankowych oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, przy czym powód wskazał iż żądana kwota ma stanowić zadłużenie z tytułu umowy kredytu gotówkowego zawartej między stronami. (

W dniu 2 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygn. akt III Nc 245/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwu.

W piśmie z dnia 3 kwietnia 2017 r. pozwany wniósł zarzuty od ww. nakazu zapłaty podnosząc iż kredyt spłacał, ale następnie uznał go za nieważny wobec sprzeczności umowy z art. 69 Prawa bankowego oraz art. 353 § 1, 358 § 1 i 2 oraz 59 § 2 k.c.

Na rozprawie w dniu 27 listopada 2017 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie żądania pozwu, podnosząc jak pozwany w sprzeczności a nadto wskazując iż z uwagi na fakt, że w chwili zawarcia umowy pozwany leczyl się psychiatrycznie zasadne pozostaje podniesienie zarzutu nieważność zawartej umowy w związku z wadą oświadczenia woli określoną w art. 82 k.c.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2018r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uchylił w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w dniu 2 marca 2017r. w sprawie III NC 245/17 i zasądził od P. P. na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 68.484,18 zł z naliczonymi od kwoty 58.986 zł odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego naliczonymi od dnia 18 stycznia 2017r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że w przypadku gdyby tak obliczone odsetki od dnia 1 stycznia 2017r. przekroczyły wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2017r. naliczone będą odsetki maksymalne za opóźnienie. Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 758,69 zł z tytułu zwrotu kosztów i nie obciążył pozwanego nie uiszczonymi kosztami sądowymi. Nadto Sąd I instancji nakazał wypłacić pełnomocnikowi pozwanego kwotę 4428 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

W dniu 5 listopada 2010 r. P. P. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu gotówkowego nr (...).

Wobec tego, że należności wynikające z umowy nie zostały przez P. P. spłacone w ustalonych terminach, kredytodawca wypowiedział ww. umowę pismem z dnia 28 grudnia 2015 r., doręczonym 18 stycznia 2016 r.

Zadłużenie z tytułu powyższej umowy wyniosło na dzień 17 stycznia 2017 r. łącznie 68.484,18 zł, w tym 58986,00 zł tytułem należności głównej oraz 7052,18 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od 28 maja 2015 r. do 17 stycznia 2017 r.

Dostępne w aktach sprawy dane nie dostarczyły dowodów na to, aby w czasie zawierania ww. umowy u P. P. występowały choroby lub zaburzenia psychiczne znoszące zdolność do świadomego albo swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego Sąd I instancji uznał żądanie pozwu za uzasadnione i znajdowało oparcie w umowie kredytu zawartej na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. 2015/128).

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd I instancji uznał, że pozwany ma z tytułu zaciągniętego kredytu dług wobec powodowego Banku w wysokości 68.484,18zł.

Sąd I instancji wskazał, że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut nieważności umowy z uwagi na jej sprzeczność ze szczegółowo wymienionymi przepisami prawa wskazanymi w części wstępnej uzasadnienia. Zarzut ten nie został w żaden sposób skonkretyzowany, a przedstawione przez strony dowody w żadnym stopniu nie wskazują aby taka sprzeczność w istocie miała miejsce.

Zdaniem Sądu I instancji, podniesiony przez pozwanego zarzut nieważności wobec wady oświadczenia woli nie znajdował oparcia w ustalonych dowodach, tym bardziej w świetle wiarygodnej i rzetelnej, a nadto niekwestionowanej opinii sądowo-psychiatrycznej.

Mając powyższe na względzie, Sąd I instancji na podstawie art. 496 k.p.c. w pierwszej kolejności uchylił nakaz zapłaty z dnia 2 marca 2017 roku wydany w sprawie sygn. akt III Nc 245/17, a następnie rozstrzygnął co do żądania pozwu zasądając od pozwanego kwotę 68.484,18 zł wraz z odsetkami liczonymi zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd I instancji nie znalazł podstawy do odstąpienia od generalnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu z art. 98 § 1 k.p.c. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 758,69 zł, na którą złożyło się opłata od pozwu w wysokości 738 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz zwrot kosztów uzyskania poświadczonych notarialnie pełnomocnictw w łącznej wysokości 3,69 zł.

Jednocześnie w zakresie kosztów sądowych, Sąd I instancji na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze sytuację materialną i majątkową pozwanego, nie obciążył ww. nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniósł pozwany.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu:

a. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i dokonanie oceny dowodów sprzecznie z art. 233 § 1 k.p.c. w sposób niewszechstronny, bowiem z pominięciem, że pozwany w znacznej mierze spłacił kredyt gotówkowy oraz z pominięciem okoliczności, które spowodowały niemożność terminowego spłacenia pozostałej części kredytu. Uwzględnienie tych okoliczności mogłoby prowadzić do odmiennej, w stosunku do przyjętej przez sąd oceny zasadności wypowiedzenia przez Bank umowy kredytowej;

b. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 58 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, mimo że okoliczności faktyczne sprawy pozwalają na ocenę wypowiedzenia umowy kredytowej jako czynności sprzecznej z zasadami współzycia społecznego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i uchylenie w całości rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie 3. wyroku oraz przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik strony powodowej wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje

prawne z nich wynikające. Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

Całkowicie bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c.. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, zgodnej zarówno z zasadami logiki jak i doświadczenia życiowego. Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji znajdowały pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Jak wynika z materiału dowodowego, strony łączyła umowa kredytowa, pozwany nie dokonał spłaty kredytu zgodnie z postanowieniami zawartej umowy. W tym stanie rzeczy powód wypowiedział umowę kredytu. Z materiału dowodowego wynika, że na dzień 17 stycznia 2017r. wymagalne zadłużenie pozwanego wynosiło łącznie 68484,18 zł. (w tym należność główna odsetki i koszty). Okoliczność, że pozwany częściowo spłacił kredyt został uwzględniona przy ustaleniu wysokości należności jako pozostała do spłaty. Po uwzględnieniu wpłat dokonanych przez pozwanego wysokość zadłużenia została wskazana w wyciągu z ksiąg bankowych. W toku postępowania przed Sądem I instancji pozwany nie kwestionował wysokości zadłużenia.

Brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia , że Sąd I instancji naruszyła art. 58 § 2 k.c.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia, że w dacie zawierania umowy kredytowej u pozwanego występowały zaburzenia , które mogłyby skutkować nieważnością zawartej umowy. Jak wynika z opinii biegłego sądowego specjalisty z dziedziny psychiatrii prof.dr hab.n.med. J. K. nie ma żadnych podstaw do twierdzenia, że w czasie zawarcia umowy kredytu bankowego w dniu 5 listopada 2010 r. u pozwanego występowały choroby lub zaburzenia psychiczne znoszące zdolność do świadomego lub swobodnego podjęcia decyzji (opinia –k. 84).

Nie znajduje także podstaw twierdzenie pozwanego, że wypowiedzenie umowy kredytu było czynnością sprzeczną z zasadami współżycia społecznego. Jak wynika z materiału dowodowego, pozwany od sierpnia 2015r. zaprzestał spłaty kredytu (historia operacji na koncie kredytowym-k.71). Zgodnie z § 18 umowy kredytu strona powodowa była umocowana do wypowiedziani umowy kredytu w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. W tej sytuacji twierdzenie pozwanego, że wypowiedzenie z dnia 28 grudnia 2015r. umowy kredytu było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego nie znajduje żadnej podstawy faktycznej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 6 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015. W sprawie opłat za czynności radców prawnych przy uwzględnieniu, że radca prawny reprezentował stronę powodową dopiero na etapie postępowania apelacyjnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawej udzielonej pozwanemu w postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 8 ust.6 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r., w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2017r. poz. 1796).